

той бѣше се оттеглилъ тукъ на покой, но това не му прѣчеше да играе и отъ далечъ видна роль въ политиката и живо още да се интересува въ всички политически въпроси. Неговото мнѣние бѣше и сега мѣродавно като членъ отъ горнята камара. Прѣди още да се рѣшатъ да ни заведатъ при него, приятелитѣ го питали, дали ще може да ни приеме, и той не само имъ отговорилъ, че ще ни приеме на драго сърдце, но ги помогилъ настойчиво да ни заведатъ бездруго. Милъ и приятенъ старецъ! До него бѣха съпругата му леди Рюсселъ, сестра на тогавашния английски посланикъ въ Цариградъ Ельотъ, дъщеря му мисъ Рюсселъ, внучетата отъ починалия му синъ и други още нѣкои лица. Не мога описа и тукъ любезността, съ която бѣхме приети въ тази господарска кѣща. Лордъ Рюсселъ седѣше на единъ разкошенъ фотейлъ и щомъ влѣзохме въ широката и разнообразно украсената му стая, той се опита да се поподигне, за да ни поздрави, но пакъ побърза да седне на фотейла си, като ни покани и насъ да седнемъ и ние близу до него единътъ отъ едната, другиятъ отъ другата му страна. Той захвана послѣ да приказва съ насъ като дѣдо съ завърнали се слѣдъ дълго странствуване внуци. Той съ живъ интересъ ни разпитваше за всичко било лично за насъ, било за България, която прѣдставлявахме, и на която участъта не бѣше му неизвѣстна. Той ни разказа, че билъ пѣтувалъ нѣщо прѣди 50 години прѣзъ България. Дошълъ по Дунава до Свищовъ той трѣгналъ отъ тоя градъ за Търново и Габрово, а отъ тамъ прѣзъ Шипченския проходъ за Казанлъкъ, отъ дѣто миналъ за Цариградъ. Той билъ, ни казваше, отъ числото на ония държавни мѣже въ Англия, които мислѣли едно врѣме, че Турция би могла да се запази до нѣидѣ чрѣзъ въвеждане дѣйствителни реформи, но че сега както той,